

Klass: Insecta (egentliga insekter), **Ordning:** Coleoptera (skalbaggar), **Familj:** Nitidulidae (glansbaggar), **Släkte:** *Epuraea*, **Art:** *Epuraea silesiaca* Reitter, 1873 **Synonymer:**

Kännetecken

En nästan svart, bred och ganska platt art som blir 3 mm lång. Halssköldens framkant är djupt uringad. Yttre delen av täckvingarna är brett avsatta som platt kant. De yttre tre antennlederna är breda och bildar en tydlig klubba. Många *Epuraea*-arter är svårbestämda, vilket gör att en specialist bör göra artbestämningen. Arten är dock mycket karakteristisk för sitt släkte.

Utbredning och status

Det hittills enda svenska exemplaret av arten påträffades 1969 i Luleå i Norrbotten. Närmast i Finland, Karelen, Estland och Litauen. Världsutbredningen sträcker sig från Östeuropa österut till östra Sibirien.

Ekologi

Biologin är dåligt känd. Flertalet av släktets arter utvecklas i multnande växtdelar eller i svamp. I Sverige påträffad under barken på en savande stubbe av en nersågad brandskadad björk. Även i Finland är arten tagen på brända björkar, varför det är högst troligt att arten är beroende av skogsbrand.

Hot

Arten hotas av upphörande hyggesbränning, allt effektivare skogsbrandsbekämpning och rutinmässig avverkning av brandskadad skog.

Åtgärder

Arten bör beaktas vid inventeringar av brandinsekter i norra Sverige. Naturvårdsbränning bör utföras i lövriska bestånd, särskilt i Norrbotten. Brandskadad skog bör skyddas mot avverkning under minst en tioårsperiod efter branden..

Litteratur

- Lundberg, S. 1972. Bidrag till kännedom om svenska skalbaggar 13. *Ent. Tidskr.* 93: 42–56.
Lundberg, S. 1984. Den brända skogens skalbaggsfauna i Sverige. *Ent. Tidskr.* 105: 129–141.
Sjöberg, O. 1939. Beitrag zur Kenntnis der Gattung *Epuraea*. *Er. Ent. Tidskr.* 60: 121.

Författare

Stig Lundberg 1997. Rev. Bengt Ehnström 1999, Lars-Ove Wikars 2006. © ArtDatabanken, SLU 2006.